

Kam vedie moderný materializmus osvietené národy

Jozef Duháček

8. októbra 2020 ✚ Kultúra ✚ Filozofia

Kristus zachránil Dušu pred Telom. Kto ale zachráni Telo pred Dušou? Touto otázkou vstúpil materializmus do nemeckej literatúry. Nedá sa to povedať jasnejšie ani výstižnejšie. Aby niekto mohol prijať najvnútornejšie učenie materializmu, musí sa vzoprieť kresťanstvu. Kresťanstvo je náboženstvo Duše. Náuka o večnom Božstve a nesmrteľnej ľudskej duši je najvnútornejším predpokladom tejto Viery. Oslobodenie ľudskej duše od prirodzených pút zmyslového sveta a jej pozdvihnutie k nadprirodzenému vzťahu s Božským Pánom je podstatným, ba jediným cieľom kresťanstva. A kvôli tomu oslobodil Kristus Dušu od Tela. Kto však oslobodí Telo od Duše? O to usiluje materializmus. Popiera existenciu večného Boha a považuje hmotu, premenlivú a nestálu vec za podstatu všetkého. Popiera nesmrteľnú dušu nezávislú na ľudskom tele. Materializmus vyháňa svedomie z výšin nábožného života a ruší hranice, ktorými sa človek odlišuje od zvierat, rastlín a kamenia. Oslobodzuje pudy, prízemné a telesné od zákonov Poznania a Náboženstva. Žiada pre ľudstvo slobodu stať sa zvieraťom.

Kresťanstvo a materializmus sú v absolútnom rozpore. Čo je pre jedného vykúpenie, je pre druhého otroctvo. Preto v našich časoch apoštoli kresťanstva a materializmu vedú boj o vládu nad ľudstvom. Apoštoli materializmu sa v univerzitných kontroverziách nevenujú filozofickým, či vedeckým otázkam. Zaoberajú sa výhradne vecou kresťanstva, ktorá sa pre ľudskú rasu stáva vecou najvyššieho významu. Vždy, keď sa šíritelia materializmu dostanú k moci, sa stane niečo podobné, ako keď sa na oblohe, neviditeľné sily, pútajúce slnko a planéty na ich dráhach, náhle vyparia. Nielenže sa víťazstvom materializmu oslabuje a zatienuje svetlo kresťanstva, ale aj civilizácia, ktorú vytvorila Katolícka Cirkev a s ňou celý svet zažívajú všeobecnú revolúciu – politickú, spoločenskú a morálnu.

Aby sa z vedomia ľudskej spoločnosti odstránila viera v Boha, musí sa odstrániť náuka o morálke, ponímanie práva a idea spoločenského rádu. Stiahne nás to späť na úroveň zvierat a telesným pudom sa prenechá voľná vláda. Vášne zbavené pút povedú k pudovým orgiám, ktoré vládnu v ríši zvierat. Tak sa zdá, že posledné dve storočia znepokojivým spôsobom prahnú po dosiahnutí tejto méty a stále zúrivejšie hlásajú evanjelium oslobodenia od Boha.

Dnes to nie je hriech ojedinelých filozofov, duše intelektuálov sú s rozkošou zvierané orgastickými krčmi pochybností, žiadny výsmech, prosby ani naliehanie nedokáže zmenšiť ich nehanebnosť v rúhaní proti viere v Boha. Popieranie Božej existencie, výstrelok excentrických vyvrheľov, sa rozšíril z najvyšších univerzitných postov v nespočetných pamfletoch, spisoch, románoch a učebniciach dolu až k najnižším vrstvám ľudu. Dokonca aj kuchárske knihy sa stali príručkami materializmu. Ba aj na pohreboch počúvame reči proti nesmrteľnosti ľudskej duše.

Čo dalo materializmu takú moc nad národmi, ktoré žili viac ako tisíc rokov v kresťanstve a kto prišiel, aby sa mu vzoprel a aby prinavrátil slávu duchovnosti? Nebolo ich veľa a tragicky zlyhali, pretože podcenili

skutočnú podstatu moderného materializmu. Materialistické teórie by nikdy nezískali moc, akú majú, ak by sa nezahalili do žiarivých šiat, ktoré skrývajú ich pravú tvár. Moderní materialisti veľmi dobre vedia, aký kostým si obliecť. Svoje doktríny prezentujú ako výsledky vedeckého pokroku. Vedia, že dnešní vyznávači pokroku si ctia svoju modlu a ľahko sa im dá zalichotiť slovom veda. My to vieme tiež. Pod názvom pokrok sa zozbierali tie najperfidnejšie a najúskočnejšie ideológie od 19. storočia a zhromaždili sa v bažine, z ktorej sa už dvesto rokov vylievajú v mene vedy. Podľa tejto dvojhlavej modly si vieme urobiť o materializme lepší obraz a ľahko zbadáme, že tieto náuky nie sú výsledkom vedeckého pokroku.

Pri pátraní po prameňoch moderného materializmu musíme zostúpiť až k počiatkom ľudského zla. Čím viac človek študuje najstarších dejepiscov, tým viac je presvedčený, že najstaršie národy vždy praktizovali kult Nesmrteľných bytostí. Dnes sa tento fakt často nesprávne vysvetľuje, ale je nespochybniteľne zdokumentovaný v najstarších náboženstvách. Sväté hinduistické knihy, perzské spisy, či najstaršie dokumenty egyptskej mytológie zduchovňujú ešte aj prirodzené sily a uznávajú stopy a prejavy Božstva dokonca aj v hmote.

Prvé tisícročia po potope boli hlboko prežiarené svetlom všemohúceho Boha, ktorý sa zjavil prvým ľuďom a vedomím, že túžby a očakávania, ktoré duša má nesmierne prekračujú človeka, ktorý si ich odniesol z Raja. Aby sme uverili, že evolúcia je skutočný počiatok všetkého bytia, a že kôpka atómov je dostatočný dôvod, aby človek žil, museli byť ľudské bytosti olúpené o silu zdravého rozumu.

Predchodcu materializmu teda musíme hľadať v predkresťanskej dobe a s istotou ho nachádzame v Indii, u budhistov 6. storočia pred Kristom. Tu po prvýkrát nachádzame deprimujúcu a zúfalú predstavu, že nič nie je absolútne a večné, že nie je nič, čo by malo moc stvoriť každú vec a každú osobu, a že každá osoba a všetky stvorenia smerujú k zániku a rozplynutiu v ničote, a že ničota je počiatok i koniec všetkého. V dvadsiatom storočí sa táto myšlienka, vzdialenejšia kresťanstvu, ale aj západnému mysleniu viac ako čokoľvek iné, stala na Západe veľmi obľúbenou, ba nájdú sa hlupáci, neraz i medzi duchovnými osobami, ktorí spájajú Krista a Budhu. Vari má niečo spoločné Boh a Satan? Inštalácia budhizmu na Západe je súčasťou veľkého triumfu materializmu v 20. storočí.

Opustíme ďaleký Východ a obráťme sa ku Grékom. Dnešní materialisti sú vďační, ak ich pôvod nachádzame v Arkádii a ich otcom menujeme slávneho filozofa. Nie sú však radi, ak ich gréckym predkom lichotíme až priveľmi. Originálny a svieži grécky génus nepoznal materializmus. Starovekým Grékom nestačilo uctievanie Boha ako duchovnej bytosti a aby svojej duši poistili nesmrteľnosť, zduchovníli a zaľudnili duchovnými bytosťami, nymfami, dryádami celý svet, dokonca aj potoky a stromy. Ani najstarší filozofi nepoznali materializmus. Hoci pravdepodobný pôvod všetkých vecí nachádzali vo vode, celý svet zaplnili bohmi a duchmi. A ani tá voda, nebola voda, ktorú nachádzame v prírode, bolo to z nedostatku lepšieho pomenovania pokus o označenie prvého princípu.

Pythagoras a Parmenides, intelektuálni velikáni klasického obdobia, sa usilovali zdvihnúť pohľad nad pevnú hmotu. Najmúdrejší grécky fyzik, ctihodný Anaxagoras, skúmal a porovnával všetky fyzikálne teórie svojej doby a úprimne veril, že svet nemožno vysvetliť bez duchovna a duchovnej ríše, ktorá je prameňom poriadku a života. Platón a Aristoteles neomylné prichádzali k počiatku a pôvodu všetkého, ktorý sa vyznačoval vlastnosťami, aké dnes kresťania pripisujú Stvoriteľovi. Jeden, transcendentný, večný, Prvá príčina. Otcom gréckeho materializmu bol Demokritos z Abdéry, posmeškársky a dekadentný filozof.

Našťastie sa väčšina zo stoviek kníh, ktorými zaplavil svoj svet, stratila. V čom spočívala múdrosť filozofa z Abdéry?

Hoci sa javila viac ako vtip, než ako seriózna teória, sformoval dogmu, ktorá s malými zmenami zostala dogmou všetkých materialistov. Demokritos učil o nevyčísliteľnej kvantite, o neviditeľných, homogénnych a priestorovo rozšírených atómov, z ktorých pozostávajú všetky veci. Tieto atómy sú zložené z ničoty, sú nestvorené, nezničiteľné a večne sa pohybujú. Tieto atómy nemajú žiadny usporiadaný účel, žiadny zmysel. Náhoda ich mieša a formuje, a podľa nevypočítateľnej náhody raz vytvorí vola, inde kamenný kváder, inde perlu, inde ropuchu. Nie je možné tu teraz vymenovať armádu protivníkov, ktorí protirečili a vyvracali tieto tvrdenia.

Prijatie Demokritových atómov ako adekvátnych základných prvkov prírody je samo o sebe neudržateľné. Jeho atómová teória je absurdná a protirečí serióznej filozofii. Oveľa absurdnejšia je však prezentácia prázdnoty, ktorá mala obklopovať atómy. A najabsurdnejšie je presvedčenie, že náhoda zorganizovala svet! Náhoda! Na vzdelaného človeka to pôsobí ako úder kladivom do hlavy. Takéto údery kladivom sú však najväčšou silou materialistickej filozofie. Demokritos nás priviedol k presvedčeniu, pomocou takýchto rán kladivom, že to strach evokoval existenciu Boha, a že ľudské telo je ríšou svojich vlastných atómov.

Gréci 5. storočia pred Kristom, v ktorom sa ozval Demokritos, boli stále priveľmi zbožní na to, aby im takéto nezmysly neboli protivné od samotného začiatku. Demokritovi však na pomoc pribehla armáda mudrlantov, takzvaných sofistov, skrachovaných filozofov, ktorí zmenili filozofiu v certifikovanú a akreditovanú vedu, niečo ako sú dnes genderové štúdiá, feminizmus, alebo dejiny homosexuality. Namiesto pravdy vyhľadávali prázdne mudrovanie a namiesto pochopenia, sa snažili len o povrchné konštrukcie a úskočnú argumentáciu. Na rozdiel od vtedajších filozofov si za svoje rozumy dávali platiť. A to im zostalo.

Sofisti v aureole vonkajšej slávy, ktorá obklopovala grécku moc v Periklovej dobe, začali ničiť grécku osobitosť a podstatu gréckeho ducha, popierali pravdu ako cnosť a žiadostivosť každého jednotlivca ustanovili za mieru všetkých vecí. Sofisti sú dôsledkom materializmu. Spojenectvo, ktoré uzavreli sofisti v Grécku s materializmom, sa teraz potvrdzuje nanovo a vidíme to dnes pred našimi očami nielen v Európe, ale na celom svete, ktorý je už desaťročia v smrteľnom zovretí prázdnej, okázalej rétoriky.

Kresťania si spomenú, že to boli politické orgány v Grécku, ktoré chránili úctu bohov pred ľahkovážnosťou sofistov. Musíme spomenúť tú vznešenú vážnosť, ktorou grécke kňazstvo predstavovalo pravdu duchovného a grécke kniežatá morálneho zákona. V Ríme to bolo inak. Pragmatický rímsky duch nemal pochopenie pre duchovno. V hrách starovekého Ríma nachádzame vynikajúcu expozíciu všetkých doktrín materializmu.

Tam, kde rímsky ľud rozohral tragédiu svojho historického života, môžeme po prvýkrát v dejinách študovať túto otázku: Čo sa stane so svetom, keď sa k moci dostane materializmus?

Krvavá žiadostivosť uchvátila všetky vrstvy a všetky vekové kategórie, od jemných matrón po ušľachtilé panny, vážnych filozofov i úbohých prepustencov. Všetci jasali nad smrťou pokrstených, nad tým strašným šialenstvom, pri ktorom sa gladiátori navzájom trhali na kusy a keď sa šelmy krmili mäsom odsúdených. Všetci sa opájali ľudskou krvou. Najlepšiu ilustráciu praktickej stránky materializmu preto možno nájsť v hrách v amfiteátri. V arénach sa zrkadlil vnútorný stav rímskeho ľudu. Napriek viditeľnému luxusu a jemným mravom rímskej nobility bola každá vila plná bezprávných otrokov. Všetci, vrátane vlastných detí,

boli vydaní na milosť rozmaru pána domu a priekopy popri Apiovej ceste bývali plné mŕtvol. Celý cisársky Rím si dychtivo osvojil teóriu materializmu vo všetkých zónach verejného a súkromného života a ignoroval duchovnosť a vieru vo večný život. Stoicizmus, ako čisto ľudská etika, nezaložená na Bohu a jeho zákone, musela nutne prepustiť miesto ničím nekontrolovanej vláde najnižších pudov. A pritom svojich perverzných cisárov vyhlasovali za bohov a na oltároch im páľili kadidlo. Všetko, v čo starí Rimania verili, ich viedlo k presvedčeniu o neexistencii Boha.

Každý pokus materializmu prevziať moc nad svetom viedol nutne k prelievaniu potokov nevinnej krvi. Kresťania, mladí a plní sily, potajomky tristo rokov nahľadávali ateistický kolos rímskeho sveta a zvnútra ho prekvasili a zmenili. Keď sa potom Rím zrútil a moc nad ním prevzali pohanskí barbari, to čo z Ríma zostalo, bolo kresťanské a tak životaschopné, že spravilo kresťanov aj z barborských dobyvateľov a z trosiek amfiteátrov sa vynorili vysoké veže katedrál. Materializmus však nezomrel, zakuklil sa. A v ohavnú nočnú moru sa zmenil vďaka reformácií 16. storočia a francúzskym a anglickým filozofom 17. a 18. storočia. Krvou oblieval Európu v 19. a ešte viac v 20. storočí, keď sa materializmus, tentokrát marxisticko socialistický a národno socialistický, prehnal svetom a utopil ho v krvi. Ale tento pokus bol predčasný, kresťanské korene ešte neboli úplne pretrhnuté a krvavé jatky boli pre západných ľudí odpudivé. Ak niekedy mohol materializmus dúfať, že ovládne svet, a že vyženie povery „duchovnosti“, tak to bolo v dobe, keď vládol Nero a keď Domitianus sedel na cisárskom tróne. Vtedy neuspel, ale dnes tá nádej znova ožila. Nie preto, že by materializmus nabral väčšiu silu, ale preto, že už niet kresťanov. Mravný zákon bol odstránený a človek a jeho pudy sa stali mierou dobra a zla.

Čo sa stane, keď prevezme vládu dnešný materializmus, zahalený do kostýmu slobody a ľudských práv, poučený z neúspechov minulosti, zahalený do oslnivého šatu pokročilej vedy, mávajúc zástavou pokroku a vývoja.

Začne sa prelievať krv.

Krv miliónov povraždených nenarodených zaplavila svet. Uhladené dámy v senátoch a parlamentoch bojujú s titánskym nasadením za právo vraždiť svoje potomstvo. Sťa Kronos, titán gréckej mytológie, ktorý požíral svoje deti, pretože sa ich bál. To isté činia jemné, vzdelané a civilizované ženy dnešnej doby, ako skutok najvyššej slobody a práva. K tomuto potoku krvi sa prilieva krv starých a chorých, ktorých v mene milosrdenstva nemilosrdne zabíjajú tí, ktorým oni dali život, živili ich, a vychovávali. Pretože sú im odporní a na obtiaž. A k tomu sa onedlho pripojí potok krvi tých, čo zdvíhajú prst a kričia, že na toto vraždenie nikto nemá ani slobodu, ani právo. Už teraz sú tí, ktorí si dovoľia protirečiť amorálnej zvrátenosti liberálneho materializmu, ktorý plodí nenávisť k prirodzenosti a vyzdvihuje a oslavuje každú prirodzenosti sa priechiacu zvrhlosť, ostrakizovaní, utláčaní, šikanovaní úradmi a vládami. Niekde aj zatváraní. A čoskoro budú zabíjaní. Ešte sa vrátime do arén.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kam-vedie-moderny-materializmus-osvietene-narody/>